

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 466/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., N., zastúpenej A., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. J. B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co/136/2011 z 27. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/136/2011 z 27. mája 2011

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je ako žalobkyňa účastníčkou konania vedeného na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C/168/2010 „*v právnej veci o vypratanie nebytových priestorov*“.

Dňa 27. januára 2003 obchodná spoločnosť V., s. r. o., v postavení prenajímateľa (právny predchodca sťažovateľky) uzavrela so žalovaným ako nájomcom zmluvu označenú ako „*Zmluva o nájme nebytových priestorov*“.

Dňa 10. mája 2010 sťažovateľka vyúčtovala žalovanému nájomné za mesiac jún 2010, ale ten nájomné v stanovenej lehote a v požadovanej sume nezaplatil, preto mu sťažovateľka doručila výpoveď z nájomnej zmluvy a následne 29. júna 2010 podala proti žalovanému na okresnom súde „*žalobu o vypratanie nebytových priestorov*“.

Dňa 22. decembra 2010 žalovaný podal na okresnom súde „*návrh na prerušenie konania*“, v ktorom poukázal na neskôr začaté konanie o určenie neplatnosti výpovede nájmu vedené pod sp. zn. 12 C/168/2010, v ktorom je žalovaný v právnom postavení žalobcu a sťažovateľka v právnom postavení žalovanej.

Žalovaný svoj návrh oprel o uznesenie okresného súdu sp. zn. 12 C/168/2010 z 20. júna 2010, ktorým nariadil predbežné opatrenie spočívajúce v zdržaní sa akéhokoľvek konania sťažovateľky brániť žalovanému užívanie nájomných priestorov, ako aj o uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Co/263/2010 z 30. septembra 2010, ktorým krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka vo vyjadrení k návrhu uviedla, že prerušenie konania o vypratanie bývalého nájomcu nie je vhodné, a to z dôvodu, že sa „*prejudiciálna otázka nadbytočne preniesie na konanie o určenie neplatnosti výpovede z nájmu, i napriek tomu, že konanie o*

vypratanie bývalého nájomcu sa začalo časovo skôr (29. 06. 2010) ako konanie o určenie neplatnosti výpovede z nájmu (02. 07. 2010). Súčasne sťažovateľ poukázal na dôvod spočívajúci v potrebe pokračovania konania o vypratanie bývalého nájomcu, na ktorý by mal okresný súd prihliadnuť. Tento dôvod spočíva v absencii naliehavého právneho záujmu žalovaného ako základného kritéria na podanie žaloby podľa § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb..., čo predstavuje osobitný zreteľ nehospodárnosti a časovej náročnosti konania o určenie neplatnosti výpovede z nájmu“.

Okresný súd uznesením sp. zn. 18 C/168/2010 z 20. januára.2011 konanie o vypratanie bývalého nájomcu prerušil do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti výpovede z nájmu. Okresný súd svoje rozhodnutie oprel o predbežné opatrenie a súčasne uviedol, že v „konaní o určenie neplatnosti výpovede z nájmu sa dodatočne začala riešiť otázka, rozhodnutie o ktorej môže mať význam pre rozhodnutie v konaní o vypratanie bývalého nájomcu“.

Sťažovateľka sa následne podaním doručeným okresnému súdu 28. februára 2011 domáhala prerušenia konania v dôsledku začatia konania „o určenie neplatnosti výpovede z nájmu“. Jej návrh však okresný súd uznesením sp. zn. 12 C/168/2010 zo 4. mája 2011 zamietol a podľa sťažovateľky svoje rozhodnutie „oprel iba o subjektívne pocity žalovaného....“.

Sťažovateľka podala 17. marca 2011 proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zmenil. Krajský súd však uznesením sp. zn. 5 Co/136/2011 z 27. mája 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na to, že „Všeobecné súdy riadne nekonajú a v rozpore s ustanovením § 109 ods. 2 písm. c) OSP rozhodli o prerušení konania o vypratanie bývalého nájomcu. Nezákonný postup všeobecných súdov zakladá nielen nepreskúmateľnosť prvostupňového a odvolacieho rozhodnutia, ale aj ich protiústavnosť spočívajúcu v porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie...“, a ďalej tvrdí, že „všeobecné súdy v rozpore s ustanovením § 169 ods. 1 OSP

nedostatočným spôsobom odôvodnili rozhodnutie o prerušení konania o vypratanie bývalého nájomcu“ a nebrali vôbec do úvahy argumenty a námietky sťažovateľky.

Podľa právneho názoru sťažovateľky „návrh žalovaného na prerušenie konania o vypratanie bývalého nájomcu až do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti výpovede z nájmu nebol dôvodný“ a v tejto súvislosti odkazuje aj na „judikovanú súdnu prax“.

Sťažovateľka tiež tvrdí, že nezákonným rozhodnutím o prerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) všeobecné súdy porušili jej „ústavné právo... na prerokovanie bez zbytočných prieťahov vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 ústavy“, pretože jej právne postavenie sa v jej veci zhoršilo a zbytočne oddialilo a tiež preto, že „samotné rozhodnutie v konaní o určenie neplatnosti výpovede z nájmu nijakým spôsobom nezlepší právne postavenie žalovaného...“.

Na záver sťažovateľka sťažnosti v uviedla, že „platná právna úprava v rámci procesného postupu neukladala okresnému súdu žiadnu povinnosť konanie o vypratanie bývalého nájomcu prerušiť. Vzhľadom na fakultatívnu povahu ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP je možné predpokladať, že pred samotným rozhodnutím o prerušení konania okresný súd vzal do úvahy viaceré prichádzajúcich alternatív ohľadom procesného postupu v konaní o vypratanie bývalého nájomcu.

Samotné rozhodnutie o prerušení konania má teda byť v absolútnom súlade s právnym posúdením veci, a teda aj so správne zvoleným procesným postupom v konaní o vypratanie bývalého nájomcu...

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP treba uplatňovať a vykladať podobne ako všetky ostatné ustanovenia obsiahnuté vo všetkých právnych predpisov v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy. Z dikcie tohto článku vyplýva, že súd sa musí pri voľbe procesného postupu podľa čl. 109 ods. 2 písm. c) OSP spravovať požiadavkou, ktorá predstavuje prijatie príslušných opatrení umožňujúcich prejednať vec bez zbytočných prieťahov, a tým aj následne vykonať v primeranej lehote samotnú spravodlivosť. Všeobecné súdy sa však touto požiadavkou neriadili, z čoho logicky vyplynul predpokladaný následok v podobe zlého procesného postupu v konaní o vypratanie bývalého nájomcu.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nasledovný nález:

„1. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 27. 05. 2011 č. k. 5 Co/136/2011-73 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 05. 2011, č. k. 5 Co/136/2011-73 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, III. ÚS 218/07).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co/136/2011 z 27. mája 2011. Sťažovateľka tiež tvrdí, že uznesenie krajského súdu je arbitrárne a ústavne neudržateľné.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobie platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti prerušenia konania, jeho opodstatnenosti a pod. (obdobne I. ÚS 91/06). Otázka posúdenia prípustnosti prerušenia konania je iba otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, III. ÚS 84/2011).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom uznesení sp. zn. 5 Co/136/2011 z 27. mája 2011 týkajúcim sa otázky prípustnosti prerušenia konania v danej veci.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Z podstaty veci vyplýva, že okresný súd prerušil konanie až „do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12 C/168/2010. Rozhodnutie, aplikujúc ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, odôvodnil tým, že konanie, ktoré je vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12 C 168/2010 o neplatnosť výpovede z nájmu môže ovplyvniť rozhodnutie v tomto konaní, keďže v tomto konaní ide o vypratanie nehnuteľnosti práve z dôvodu vypovedania nájomnej zmluvy.“.

Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom uviedla, že podľa jej názoru okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, následkom čoho bolo toto konanie prerušené nezákonne.

Ústavný súd posúdil sťažovateľkou namietané rozhodnutie krajského súdu a zistil, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

Krajský súd opierajúc sa o citované ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP a § 111 ods. 1 a 2 OSP konštatoval toto:

«Vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18 C 168/2010 prebieha konanie, v ktorom sa navrhovateľ S. a. s. voči odporcovi R. domáha vypratania nebytových priestorov, a to stavby bez súp. č., nachádzajúcej sa v meste N., označenej v katastri nehnuteľností ako „mraziarenská kocka“, zapísanej v kat. nehnuteľností vedenom Správou katastra N... a nebytových priestorov, nachádzajúcich sa v meste N..., ktoré odporca užíva...

Svoj nárok opiera o výpoveď z nájomnej zmluvy z dôvodu nezaplatenia nájomného. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12 C 168/2010 prebieha konanie, v

ktorom sa navrhovateľ R. (v tomto konaní odporca) voči odporcovi S. a. s. (v tomto konaní navrhovateľ) domáha určenia neplatnosti právneho úkonu - výpovede z nájomnej zmluvy odporcom, na základe ktorej sa navrhovateľ v tomto konaní domáha vypratania nehnuteľností.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Nitra sp. zn. 12 C/168/2010, pretože rozhodnutie o neplatnosti výpovede z nájmu môže ovplyvniť rozhodnutie v tomto konaní, keďže v tomto konaní ide o vypratanie nehnuteľnosti práve z dôvodu vypovedania nájomnej zmluvy. Súd prvého stupňa vyhodnotil možný výsledok konania v konaní pod sp. zn. 12 C/168/2010 ako otázku, ktorá môže mať vplyv na konanie v prejednávanej veci, s čím sa odvolací súd stotožňuje. V konaní sp. zn. 12 C/168/2010 sa súd bude zaoberať platnosťou výpovede z nájomnej zmluvy, ktorá je základom aj pre toto konanie, pričom právoplatný výrok súdu v konaní sp. zn. 12 C/168/2010 bude záväzný pre súd aj v tomto konaní. Tvrdenie navrhovateľa, že v konaní o určenie neplatnosti zmluvy nie je daný naliehavý právny záujem na takomto určení je irelevantné, pretože túto otázku nie je súd povolaný riešiť v tomto konaní. Súd pri prerušení konania nieje oprávnený, resp. povinný skúmať predpoklady pre úspešnosť návrhu v konaní, v ktorom sa rieši dôležitá otázka najmä v prípade, ak sa zo zmluvného vzťahu povinný domáha určenia jeho neplatnosti, pričom nemožno povedať, že by sa mohol domáhať prednostne sám žaloby na plnenie tak, ako vyvodzuje navrhovateľ v odvolaní (s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 112/2004). Ak prebieha základné konanie (o určenie neplatnosti výpovede), v tomto konaní súd posúdenie neplatnosti výpovede ako predbežnú otázku riešiť nemôže. V prípade, ak by došlo k prerušeniu konania sp. zn. 128/168/2010 do právoplatného skončenia tejto veci, toto konanie by pre konanie sp. zn. 12 C/168/2010 nebolo základom, pretože v tomto konaní by sa platnosť výpovede nájomnej zmluvy posudzovala iba ako otázka predbežná, nebola by určená výrokom súdu, preto by nebola -pre rozhodnutie súdu v inej veci záväzná. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval podmienky pre fakultatívne prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP za splnené, preto napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 OSP ako správne potvrdil.»

Vychádzajúc z rekapitulovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu sú zrejmé dôvody, na základe ktorých odvolací súd dospel k záveru o splnení podmienky na prerušenie konania, pričom tieto dôvody nemožno považovať za odporujúce pravidlám

logiky alebo ich označiť v inom smere za neodôvodnené a nepreskúmateľné, ako to tvrdí sťažovateľka.

Ústavný súd konštatuje, že v každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) (mutatis mutandis I. ÚS 2/06). Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

V súvislosti s prerušením konania je potrebné tiež dodať, že ide o uznesenie vydané v súlade s § 109 ods. 1 OSP, ktorým sa nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej. Ústavný súd sa nenachádza v sústave všeobecných súdov, neposudzuje výklad jednoduchého práva ani zákonnosť a optimálnosť postupu okresného súdu a nie je ani nadriadeným súdom okresnému súdu ani krajskému súdu.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť

v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP] týkajúci sa prerušenia konania je akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného nezistil, že by postup krajského súdu v okolnostiach danej veci ani jeho uznesenie sp. zn. 5 Co/136/2011 z 27. mája 2011 signalizovali príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv sťažovateľky (hoci sťažovateľka má na to iný názor), a preto rozhodol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. I. ÚS 91/06 a III. ÚS 84/2011).

2. Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti namietala tiež porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy iba z dôvodu, že jej právne postavenie sa v jej veci prerušením konania zhoršilo a zbytočne oddialilo a tiež preto, že *„samotné rozhodnutie v konaní o určení neplatnosti výpovede z nájmu nijakým spôsobom nezlepší právne postavenie žalovaného...“*.

Ústavný súd pri rozhodovaní o tejto časti sťažnosti konštatuje, že citované dôvody, ktoré uvádza sťažovateľka, nie sú v žiadnej príčinnej súvislosti s obsahom a podstatou základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto ústavný súd i v tejto časti odmietol jej sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (sťažnosť sťažovateľky, zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, navyše v tejto časti neobsahovala ani zákonom predpísané náležitosti a nebola riadne odôvodnená podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2011